

Teatr im. Cypriana
Kamila Norwida
w Jeleniej Górze

dyrektor naczelny Tadeusz Wnuk

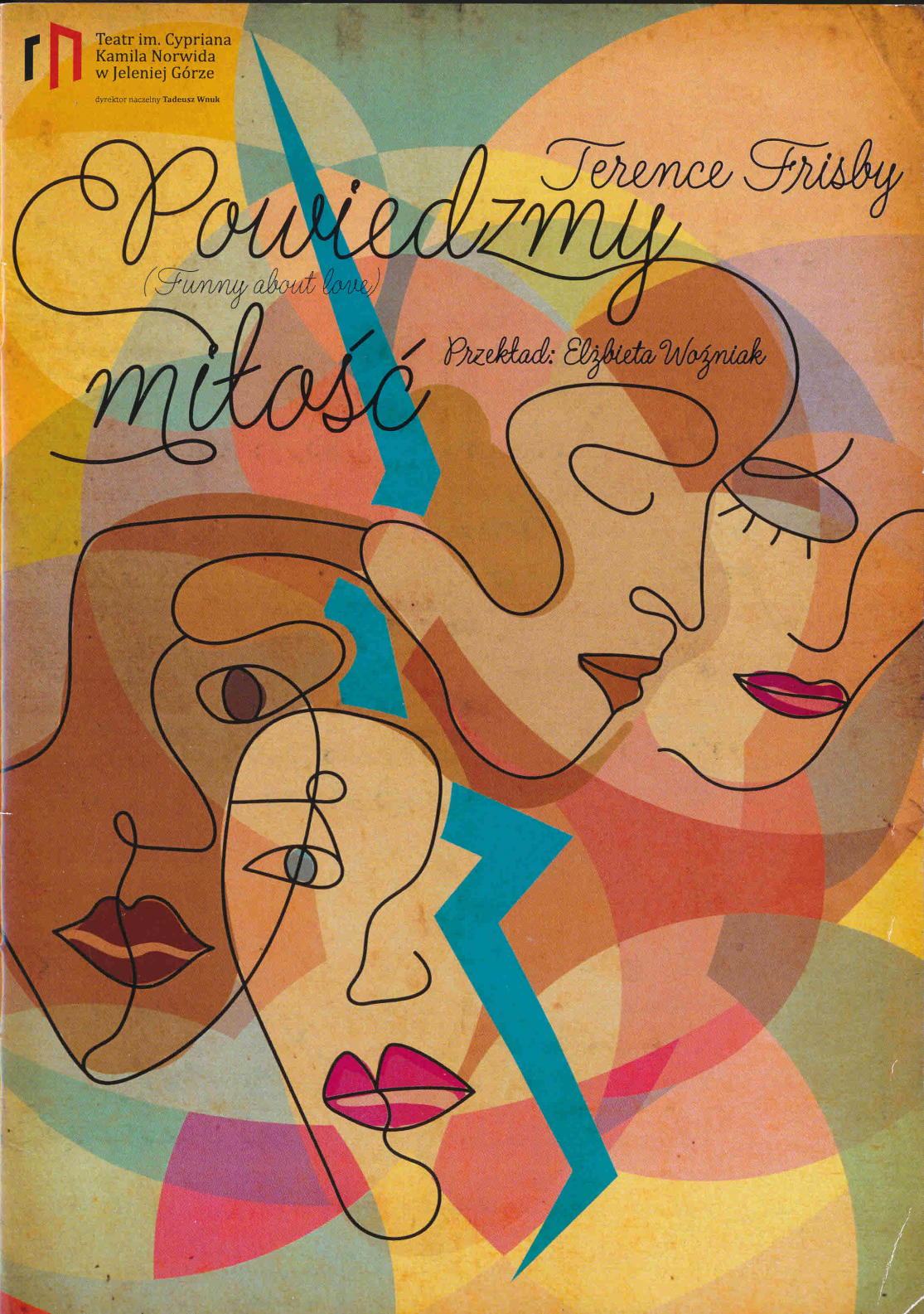
Terence Frisby

Powiedzmy

(Funny about love)

Przekład: Elżbieta Woźniak

miłość

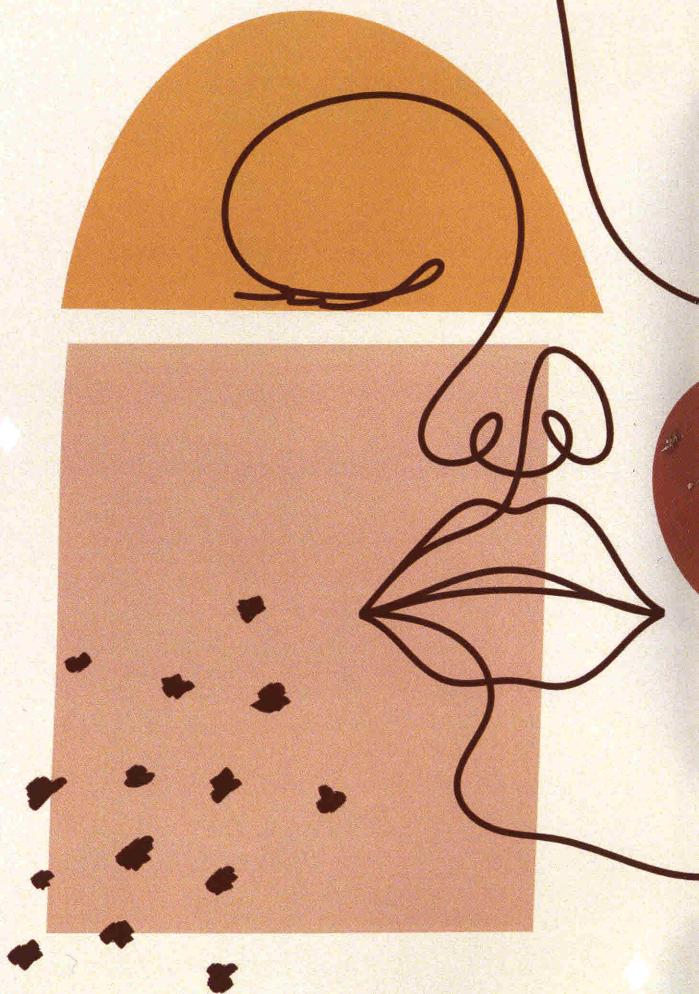

Teatr im. Cypriana
Kamila Norwida
w Jeleniej Górze

Dyrektor naczelny:
Tadeusz Wnuk

Sezon 2022/2023

PATRONAT HONOROWY
PREZYDENTA MIASTA
JELENIEJ GÓRY
JERZEGO LUŻNIAKA

TERENCE FRISBY

Powiedzmy
(Funny about love)
miłość

PRZEKŁAD

Elżbieta Woźniak

REŻYSERIA

Tomasz Dutkiewicz

SCENOGRAFIA

Wojciech Stefaniak

OPRACOWANIE

MUZYCZNE I KOSTIUMY

Tomasz Dutkiewicz

ASYSTENT REŻYSERA

Marta Kędziora

WYSTĘPUJĄ:

LARISSA TUCKER

Maria Adamska

ROSIE BOSTON

Marta Kędziora-Nowaczek

DARREN TUCKER

Jakub Głukowski

PIERS BOSTON

Robert Mania

PRZEDSTAWIENIE PROWADZI

Grażyna Mieczkowska

Premiera na Dużej Scenie 25 marca 2023 r.

Frisby

TERENCE PETER MICHAEL FRISBY – brytyjski dramaturg, pisarz, aktor, reżyser teatralny oraz prezydent programów dla dzieci. Był aktywny przez ponad 50 lat.

Urodził się w 1932 roku w New Cross w południowo-wschodnim Londynie. Był synem kolejarza i sprzedawczyni. Początkowo kształcił się w Dartford Grammar School, którą skończył w wieku 16 lat. Zanim uzyskał miejsce w Centralnej Szkole Mowy i Dramatu, gdzie uczył się aktorstwa, przez 6 lat pracował jako krawiec.

Na początku swojej kariery aktorskiej używał pseudonimu Terence Holland, pod którym prowadził program dla dzieci „Play School” w BBC.

W 1966 roku Terence Frisby napisał sztukę teatralną „There’s a Girl in My Soup” („W mojej zupie jest dziewczyna”), która była wystawiana na deskach wielu teatrów (na Broadway’u, w Berlinie, Rzymie, Sztokholmie, Sydney, Paryżu, Wiedniu, Pradze i innych miastach), a w 1970 roku pojawiła się na dużych ekranach (reżyserem został Roy Boulting, a w rolach głównych wystąpili Goldie Hawn i Peter Sellers).

Oprócz sztuki „There’s a Girl in My Soup”, która zapewniła Frisby’emu nagrodę Gildii Scenarzystów Wielkiej Brytanii w 1970 roku za najlepszy scenariusz brytyjskiej komedii, napisał inne sztuki teatralne, takie jak: „The Subtopians” (1964), „The Bandwagon” (1969), „It’s All Right If I Do It” (1977), „Seaside Postcard” (1978), „Rough Justice” (1994) i „Funny About Love”.

Frisby napisał także wiele sztuk teatralnych dla telewizji, z których dwie były nominowane do nagród. Jego seriale komediowe to „Lucky Feller” (1976) z Davidem Jasonem i „That’s Love” (1988–1992) z Jimmy’em Mulville’em, Dianą Hardcastle i Tonym Slattery, który zdobył Złotą Nagrodę na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Houston w 1991 roku.

Prowadził słuchowisko radiowe „Just Remember Two Things: It’s Not Fair And Don’t Be Late” dla BBC Radio, za które zdobył nagrodę Gilessa Coopera.

Terence Frisby jest autorem 2 książek: „Outrageous Fortune” (1998) i „Kisses on a Postcard” (2009).

Powiedzmy (Funny about love) miłość

SŁOWO OD REŻYSERA

„Powiedzmy miłość” Terence’a Frisby’ego to współczesny brytyjski dramat należący do aspirującego gatunkowo nurtu komedii psychologicznej.

Fabula opiera się na pozornie typowym schemacie społecznym – mąż porzuca żonę dla dużo młodszej dziewczyny. Jednak implikacje wynikające z tego *Ménage à trois*¹ w sztuce Frisbiego wychodzą dużo dalej poza typowe *cliché*² i sięgają znacznie głębiej niż zwyczajowy farsowy schemat sceniczny.

Piers, mężczyzna w średnim wieku i typowy brytyjski przedstawiciel *upper middle class*³, porzucił Rosie, swoją żonę, dla znacznie młodszej kobiety. Rosie żyje samotnie, starając się pozbierać roztrząskane kawałki swego życia, gdy nieoczekiwanie Darren, porzucony mąż ciężarnej kochanki Piersa, odwiedza ją pod pretekstem doręczenia przesyłki w jej domu. Wściekłość Darrena z powodu zdrady i opuszczenia rozpala i aktywuje Rosie. Kolejne wydarzenia z udziałem Piersa i Larisy, żony Darrena, zmieniają zasadniczo wektory wzajemnych zależności i optykę spojrzenia na życie całej czwórki.

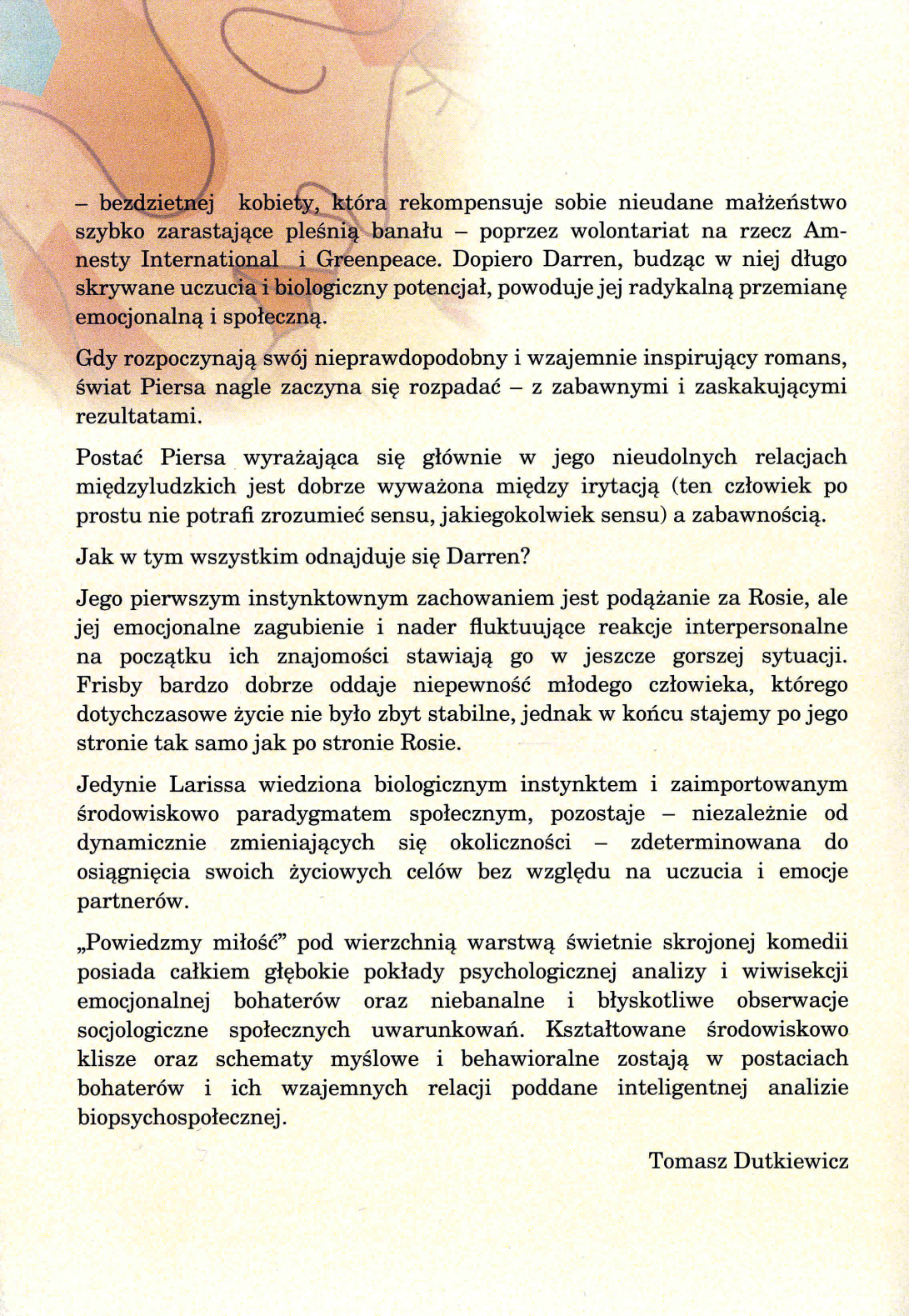
Rosie do tej pory była tak zajęta „ratowaniem świata” i ogólnie rzecz biorąc kontemplowaniem swego wygodnego i przytulnego życia zamkniętego środowiskową akceptacją i kokonem dostatku, że po porzuceniu przez męża nie potrafi wyjść poza przyjęty przez siebie schemat uległej i zagubionej ofiary konwenansów społecznych

¹ *Ménage à trois* – termin pochodzący z języka francuskiego, którym początkowo opisywano układ, w którym trójka osób utrzymywała stosunki seksualne zamieszkując w tym samym gospodarstwie domowym.

² *Cliché* – stereotyp, wyrażenie, pomysł lub element pracy artystycznej, który jest używany tak często, że traci swoje oryginalne znaczenie lub efekt, szczególnie jeśli wcześniej uznawany był za nowy i znaczący

³ *Upper middle class* – tłum. „wyższa klasa średnia”.

– bezdzietnej kobiety, która rekompensuje sobie nieudane małżeństwo szybko zarastające pleśnią banału – poprzez wolontariat na rzecz Amnesty International i Greenpeace. Dopiero Darren, budząc w niej długo skrywane uczucia i biologiczny potencjał, powoduje jej radykalną przemianę emocjonalną i społeczną.

Gdy rozpoczynają swój nieprawdopodobny i wzajemnie inspirujący romans, świat Piersa nagle zaczyna się rozpadać – z zabawnymi i zaskakującymi rezultatami.

Postać Piersa wyrażająca się głównie w jego nieudolnych relacjach międzyludzkich jest dobrze wyważona między irytacją (ten człowiek po prostu nie potrafi zrozumieć sensu, jakiegokolwiek sensu) a zabawnością.

Jak w tym wszystkim odnajduje się Darren?

Jego pierwszym instynktownym zachowaniem jest podążanie za Rosie, ale jej emocjonalne zagubienie i nader fluktuujące reakcje interpersonalne na początku ich znajomości stawiają go w jeszcze gorszej sytuacji. Frisby bardzo dobrze oddaje niepewność młodego człowieka, którego dotychczasowe życie nie było zbyt stabilne, jednak w końcu stajemy po jego stronie tak samo jak po stronie Rosie.

Jedynie Larissa wiedzona biologicznym instynktem i zaimportowanym środowiskowo paradygmatem społecznym, pozostaje – niezależnie od dynamicznie zmieniających się okoliczności – zdeterminowana do osiągnięcia swoich życiowych celów bez względu na uczucia i emocje partnerów.

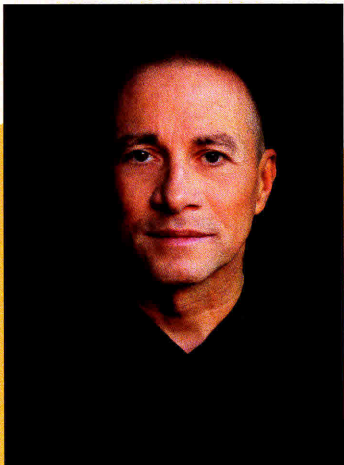
„Powiedzmy miłość” pod wierzchnią warstwą świetnie skrojonej komedii posiada całkiem głębokie pokłady psychologicznej analizy i wiwisekcji emocjonalnej bohaterów oraz niebanalne i błyskotliwe obserwacje socjologiczne społecznych uwarunkowań. Kształtowane środowiskowo klisze oraz schematy myślowe i behawioralne zostają w postaciach bohaterów i ich wzajemnych relacji poddane inteligentnej analizie biopsychospołecznej.

Tomasz Dutkiewicz

TOMASZ DUTKIEWICZ

Reżyser i aktor teatralny. Absolwent Wydziału Aktorskiego i Wydziału Reżyserii na PWST w Warszawie. Ponadto studiował polonistykę na UW, religioznawstwo na UW, filozofię na UW oraz filozofię analityczną XX wieku w Collegium Civitas.

W latach 1988-1992 był etatowym aktorem Teatru Współczesnego w Warszawie. W latach 1999-2005 był dyrektorem naczelnym i artystycznym Teatru Polskiego w Bielsku-Białej. W latach 2006 -2022 był dyrektorem Teatru Komedia w Warszawie.

Zagrał Gustawa-Konrada w Dziadach A. Mickiewicza, Stanleya w Tramwaju zwanym pożądaniem T. Williamsa, Valmonta w Niebezpiecznych związkach Ch. Lacolsa oraz kilkadziesiąt innych głównych ról w repertuarze komediowym i musicalowym.

Wyreżyserował ponad 180 spektakli bardzo różnorodnych gatunkowo – „Czekając na Godota” S. Becketa, „Prezydentki” W. Schwaba, „Trzy siostry” A. Czechowa, „Śluby panieńskie” A. Fredry, „Dom lalki. Część 2” Lucasa Hnatha czy „Biali heteroseksualni mężczyźni” Y.J. Lee. Wyreżyserował i wprowadził na polskie sceny kilkadziesiąt prapremier spektakli komediowych i farsowych. Wyreżyserował również kilkanaście musicali, m.in.: West Side Story, High School Musical, Piaf, Carmen Latina,

Boyband, Tarzan, Rocky Horror Show, Zorro, Duch, Pierwsza randka, Gorączka sobotniej nocy, The Big Bang Musical, Atrakcyjna wdowa, Something Rotten.

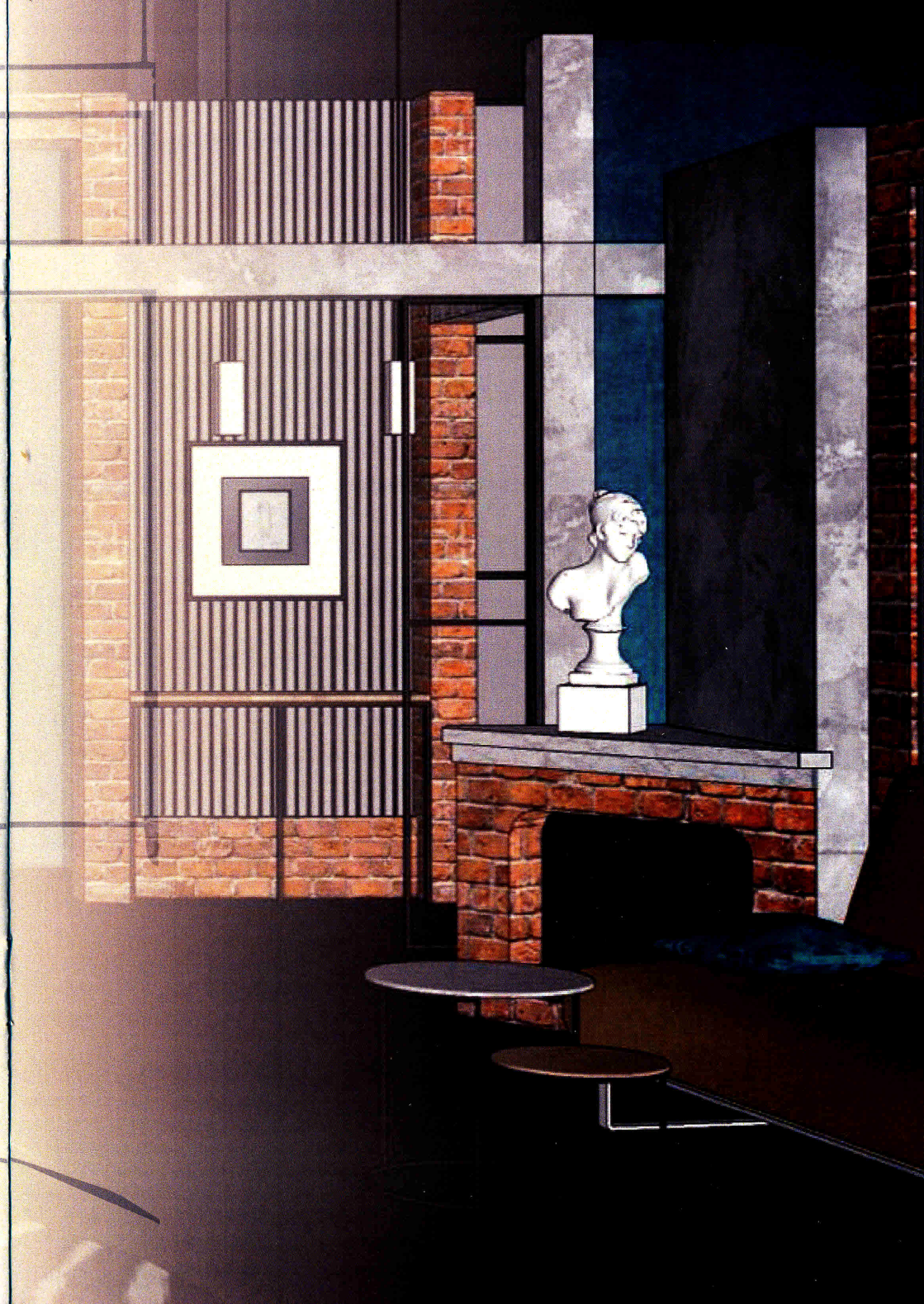
Współpracował jako reżyser z kilkudziesięcioma teatrami w Polsce i za granicą. Ma na koncie dziesiątki ogólnopolskich nagród artystycznych, w tym nagrodę za całokształt działalności artystycznej i managerskiej.

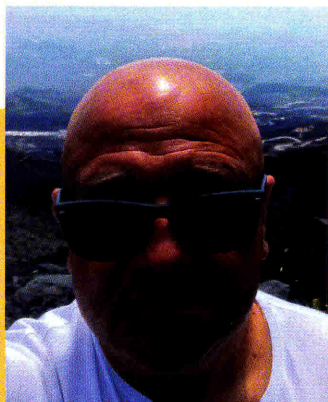

WOJCIECH STEFANIAK

Kaliszanin. Z wyróżnieniem ukończył w 1991 roku Wydział Wzornictwa Przemysłowego warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych i zwyciężył w Konkursie im. Zdzisława Czermańskiego na najlepszy dyplom tej uczelni.

Był stypendystą Ministerstwa Kultury i Sztuki. Wiele podróżował, co oprócz przyjemności było również pogłębianiem doświadczeń zawodowych. Przypadek i kilka miesięcy spędzonych w Argentynie w 1995 roku sprawiły, że jego zainteresowania artystyczne skierowały się ku scenografii. Tej dziedzinie do dzisiaj pozostaje wierny; ma na koncie realizację ponad trzystu sztuk teatralnych, wielu koncertów i aranżacji wystawienniczych.

Pracuje w teatrach w całej Polsce: w rodzinnym Kaliszu, w Łodzi, Poznaniu, Olsztynie, Rzeszowie, Częstochowie, Gliwicach, Toruniu, Tarnowie, Warszawie, Gdańsku, Białymstoku, Zielonej Górze, Płocku, Sosnowcu, Wrocławiu, Bielsku Białej, Elblągu, Radomiu, Gdańsku, Gdyni, Szczecinie, Krakowie, a także za granicą w Czechach, Niemczech na Litwie i Łotwie. Jest także współtwórcą realizacji Teatru Telewizji i stałym – od lat – współpracownikiem warszawskich teatrów: Kwadrat oraz Komedia i wileńskiego Domino Teatras. W 2017 roku otrzymał statuetkę „Aciu” dla najpopularniejszego scenografa na Litwie.

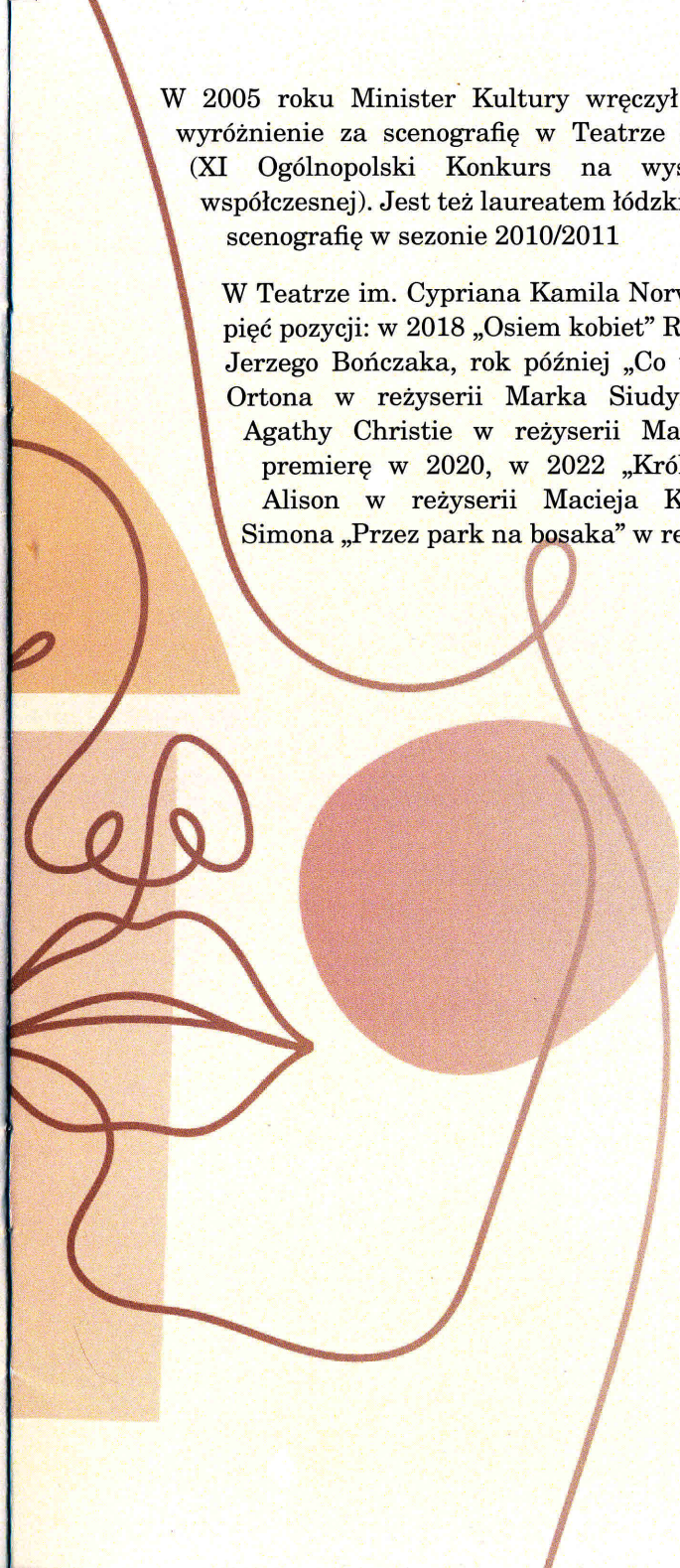
Współdziała z najwybitniejszymi polskimi reżyserami teatralnymi i filmowymi. Realizuje również projekty z dziedziny architektury wnętrz i grafiki użytkowej.

Dwukrotnie – w 2000 i 20003 roku – został wyróżniony nagrodą Prezydenta Miasta Kalisza za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej.

W 2005 roku Minister Kultury wręczył Wojciechowi Stefaniakowi wyróżnienie za scenografię w Teatrze Łaźnia Nowa w Krakowie (XI Ogólnopolski Konkurs na wystawienie polskiej sztuki współczesnej). Jest też laureatem łódzkiej Złotej Maski za najlepszą scenografię w sezonie 2010/2011

W Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida zrealizował do tej pory pięć pozycji: w 2018 „Osiem kobiet” Roberta Thomasa w reżyserii Jerzego Bończaka, rok później „Co widział kamerdyner” Joego Ortona w reżyserii Marka Siudyma, „Pułapka na myszy” Agathy Christie w reżyserii Marka Siudyma, który miał premierę w 2020, w 2022 „Królową Cateringu” Lawrence Alison w reżyserii Macieja Kowalewskiego oraz Neila Simona „Przez park na bosaka” w reżyserii Andrzeja Nejmana.

Opracowanie i redakcja programu:
Dorota Fruba, Małgorzata Popek

Na okładce wykorzystano plakat Tomasza Wolffa
oraz rysunki scenografii Wojciecha Stefaniaka

Dział Techniczno-Gospodarczy
Kierownik: Waldemar Płoskonka
Montażysty: Paweł Baranowicz, Marcin Świątek, Andrzej Zapała
Brygadier sceny: Daniel Datkun
Rekwizytor: Łukasz Dudek
Realizator światła: Mieczysław Oleksyk
Realizator dźwięku: Krystian Kobus
Kierowca-Referent do spraw zaopatrzenia: Wiesław Rymarowicz

Garderobiane: Dorota Angielczyk, Danuta Maj
Pracownia fryzjersko-perukarska: Małgorzata Spanier
Pracownia malarsko-plastyczna: Ewa Chorążyczewska

Działu Marketingu i Organizacji Pracy Artystycznej:
Kierownik: Dorota Fruba
Małgorzata Popek, Bernarda Topolewska, Sofii Mynko,
Bartosz Urysiak

Bilety, rezerwacje, informacje:
Tel. 75 64 28 130, 75 64 28 120 (kasa)
widownia@teatrnorwida.pl

Bilety online na www.teatrnorwida.pl

Kasa Teatru czynna w godzinach:
wtorek-piątek 12:00-15:00
w każdy pierwszy czwartek miesiąca 9:00-15:00
oraz na godzinę przed spektaklem

Teatr im. Cypriana
Kamila Norwida
w Jeleniej Górze

DOFINANSOWANE
PRZEZ MIASTO
JELENIA GÓRA

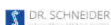
Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

1B XIV-4M

09000 10380

PARTNERZY

DR. SCHNEIDER

www.1124.pl

nowiny
JELONKA.PL

UP
JELONKA.PL

TERMU CIEPLICKIE

PATRONI MEDIALNI

TELEWIZJA REGIONALNA
(STR) MEOTV

DOKIS.pl

portalik24

Jelonka.com

teraz x teatr

CZERNIK
TEATRALNY

e-teatr.pl teatralny